

egy kinosan nyöszörgő nagykunsági szélmalom égbe rajzolódó képe volt — az alföldi élet, az alföldi táj adták az élményanyagot, hiszen minden alföldi ember gyermekkorától kezdve együtt él, benne él a tájban. Műveinek témája a szegedi emberek munkás- és ünnepnapjai, a szegedi táj, a Tisza. Eggyé vált a művész az évek alatt Szegeddel, a Tiszával, közel férközött e táj embereinek lelkéhez. Képein megjelennek a szélmalomok — a szélmalom-motívum egyik legkedvesebb témája Dorogi Imrénél — (Szélmalom ökrökkel, 1967), juhok, tehének, lovak (Gulya, 1959; Tehenek,

DOROGI IMRE: MAGDOLNA

1960; Legelésző lovak, 1960), halászok (Halászok, 1928; Tiszai halász, 1950), tanya-házak, munkában megfáradt, elgyötört és munka közben ábrázolt emberek (Haza-térő pár, 1957; Munkáspár, 1957; Aratók, 1962; Kéveköző, 1961). S a legfontosabb az, hogy nemcsak szemléli az egyszerű emberek életét, hanem átéli gondolataikat, együtt érez velük. Amikor a megfáradt kisemberekről beszél, gondolataik átélése, a humánus a fő jellemzője. Ezeknek a képeknek láttán Juhász Gyula A munka című szép verse jut eszünkbe, de a lelki rokonság nem csak itt érezhető, hanem a művész egész munkásságában. Dorogi Imre személyes ismerőse volt Juhász Gyulának. Amikor 1928-ban Károlyi Lajos javasolta az Alföldi Művészek Egyesületének megalakulását, Juhász Gyula is támogatta a kezdeményezést. Nem véletlen, hogy Dorogi Imre művein több alkalommal jelenik meg a költő (Juhász Gyula, 1963; Juhász Gyula, 1966; stb.). Dorogi Imre a 30-as években került igazán kapcsolatba a Tiszával. Megismerkedett színeivel, párójával, tájképi szerkezetével, motívumaival, és ez évekig